

Sygn. akt IV CNP 7/05

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSA Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi strony pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 lutego 2005 r., wydanego

w sprawie z powództwa T. T.

przeciwko "M. POLSKA" Spółce z o.o. w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu skargi na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 lutego 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana „M. Polska”, spółka z o.o. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 10 lutego 2005 r. oddalającego jej zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 czerwca 2004 r. odrzucające zarzuty pozwanej od nakazu zapłaty wydanego przez ten Sąd dnia 19 kwietnia 2004 r. W skardze pozwana podniosła, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia wydany przeciwko niej nakaz zapłaty uprawomocnił się. W wyniku tego na wniosek powoda została wszczęta egzekucja i nastąpiło zajęcie rachunku bankowego pozwanej. W konsekwencji zaskarżone orzeczenie spowodowało - zdaniem skarżącej - szkodę, gdyż pozwana, która prowadziła działalność gospodarczą, „została faktycznie pozbawiona możliwości dalszego jej wykonywania, wobec braku możliwości obrotów na zajętych rachunkach bankowych”. Ponadto skarżąca stwierdziła, że w przypadku nieuwzględnienia jej wniosku o udzielenie zabezpieczenia przez zwolnienie spod zajęcia jej rachunków bankowych, gdy nastąpi zakończenie prowadzonej przeciwko niej egzekucji, poniesie ona znaczną szkodę.

Skargę pozwanej należało uznać za niedopuszczalną z następujących przyczyn:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga ta dotyczy. Warunek ten należy uznać za spełniony jedynie wtedy, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda nastąpiła, wskazując jej rodzaj i rozmiar, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl., postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Ponadto skarżąca może powoływać się tylko na taką szkodę, która została już wyrządzona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, a nie na szkodę, która może powstać dopiero w przyszłości (por. m. in. postanowienie SN

z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy bowiem zapobieganiu wyrządzeniu szkody, mogącej powstać na skutek jego wydania, lecz jest środkiem prawnym, który w razie jego uwzględnienia będzie stanowić podstawę wystąpienia z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o naprawienie szkody wyrządzonej tym orzeczeniem (art. 417¹ § 2 k.c.).

Skarga pozwanej nie spełnia wskazanego wymogu, a w konsekwencji nie czyni zadość przesłance określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca bowiem ograniczyła się w swojej skardze do ogólnikowego stwierdzenia, że poniosła szkodę, gdyż na skutek zajęcia jej rachunków bankowych nie mogła prowadzić działalności gospodarczej. Nie wskazała przy tym, nawet w przybliżeniu, jakie są rozmiary poniesionej przez nią szkody, ani nie powołała się na żadne dokumenty bądź inne źródła, które mogłyby o nich świadczyć. Należy także zwrócić uwagę, że pozwana nie była konsekwentna, skoro początkowo mówiła o szkodzie, którą już poniosła, następnie zaś o tej samej szkodzie, którą może ponieść po zakończeniu prowadzonej wobec niej egzekucji. Wskazanie szkody w taki sposób nie może być uznane za skuteczne, gdyż, jak to zostało już wyżej powiedziane, ze względu na cel skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia skarżąca może powołać się jedynie na szkodę, która już została jej wyrządzona, a nie na szkodę hipotetyczną.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.